

4

SAMANTHA

Princezná Samantha sa nedokázala prinútiť, aby si tento rok Kráľovskú regatu na Potomacu užívala. Zvyčajne toto podujatie zbožňovala. Nie z toho istého dôvodu ako väčšina ľudí, pre Sam to nebola príležitosť predviesť sa a vypočuť si nové klebety, aj keď to bolo prvé jarné podujatie sezóny po akejsi zimnej hibernácii. Sam zbožňovala tú energiu, preteky boli také drsné, priamočiare, také *americké!* A vzrušenie davov nákazlivé.

No tento rok jej celý farebný cirkus regaty prišiel akýsi mdlý, akoby jej zmysly tlmila nejaká bublina. Dokonca aj kapela sa jej zdala nevýrazná, akoby sa zle naladili. Alebo bola zle naladená Sam. Kdekoľvek sa pohla, všade videla tieň svojho otca, ktorý tu mal byť – a nebol.

Spomenula si, že keď bola malá, raz otcovi povedala, že keď vyrastie, chce byť rovnako silná ako veslári. Otec sa smial a odpovedal: „Ale veď ty si silná.“

„Silná ako kto?“ Sam nikdy nechápala, ako môžu ľudia používať prídavné mená bez ďalších definujúcich parametrov. „Silnejšia ako lev? Silnejšia ako Jeff?“

Kráľ George sa len pousmial, sklonil sa k nej a vtisol jej na čelo bozk. „Si taká silná, ako potrebuješ byť. A ja som na teba pyšnejší, než si vieš predstaviť.“

Napriek hrejivému poobednému slnku Sam pri tej spomienke striaslo. Potom však v dave zachytila povedomú blondávu hlavu a v tom momente sa jej zatajil dych.

Samozrejme, vyzeral fantasticky, tentoraz v elegantnom ľanovom obleku rovnako šokujúcej modrej farby ako jeho oči. Dokonalý výzor dopĺňala vreckovka na saku s vygravírovanými iniciálkami. Za iných okolností by si Sam určite neodpustila sarkastickú poznámku na takýto elitársky vzhlad, no jediné, na čo dokázala myslieť teraz, bolo, že po ňom každým kúskom svojho tela túži.

Nikdy sa neplánovala zamilovať do snúbenca svojej sestry, no keď sa stretla s Teddym Eatonom, chémia bola obojstranná a okamžitá. Ani jeden z nich netušil, že Sam nie je tá Washingtonová, pre ktorú je Teddy určený. Napokon sa aj pokúsila držať sa od neho bokom, no bolo už neskoro.

Keď si Teddy všimol, že sa k nemu blíži, tvárou mu preblysol výraz prekvapenia, dokonca nejasnej bolesti, no okamžite sa spamätal a vystrúhal nacvičený úsmev, presne ako to robievala Beatrice. Sam pri tej myšlienke striaslo.

O Teddym minulý mesiac príliš nepočula, ale predpokladala, že sa drží v tomto smutnom období bokom zo slušnosti. Dokonca si vravela, že keď sa opäť stretnú, možno jednoducho len nadviažu tam, kde skončili. Na druhej strane však mala aj obavy, že jeho mlčanie znamená čosi celkom iné.

„Rada ťa vidím,“ vysúkala zo seba, keď sa k nemu konečne dostala. Cítila, že sa jej v hlase nepodarilo celkom potlačiť emócie. No bolo to pochopiteľné, takto blízko k nemu nebola od ockovho pohrebu.

„Samantha.“

Ten neprítomný, formálny tón! Úsmev jej okamžite zmizol z pier. „Čo to má byť?“

„Myslel som si, teda... ja neviem.“ Teddy sa na ňu skúmavo zaďíval. „Beatrice ti to nepovedala?“

Sam zovrelo žalúdok. „Čo mi mala povedať?“

Nervózne si prstami prešiel cez vlasy, vôbec to však nepokazilo jeho vždy dokonalý účes. „Mohli by sme sa niekde v súkromí pohovárať? Je to dôležité.“